

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEP PODPRESEDNIKA SODIŠČA

z dne 10. septembra 2013 *

„Pritožba — Upravni postopek — Objava odločbe Komisije o omejevalnem sporazumu na evropskem trgu stekla za motorna vozila — Odlog izvršitve odločbe Komisije, s katero je delno zavrnjena prošnja tožeče stranke za zaupno obravnavo nekaterih informacij iz odločbe o ugotovitvi tega omejevalnega sporazuma“

V zadevi C-278/13 P(R),

zaradi pritožbe na podlagi člena 57, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 21. maja 2013,

Evropska komisija, ki jo zastopajo M. Kellerbauer, P. Van Nuffel in G. Meessen, zastopniki,

pritožnica,

druga stranka v postopku je

Pilkington Group Ltd, s sedežem v Lathomu (Združeno kraljestvo), ki jo zastopajo J. Scott, S. Wisking in K. Fountoukakos-Kyriakakos, solicitors,

tožeča stranka na prvi stopnji,

PODPRESEDNIK SODIŠČA

po opredelitvi prvega generalnega pravobranilca N. Jääskinena

izdaja naslednji

Sklep

- 1 Evropska komisija s pritožbo predlaga razveljavitev sklepa predsednika Splošnega sodišča Evropske unije z dne 11. marca 2013 v zadevi Pilkington Group proti Komisiji (T-462/12 R, v nadaljevanju: izpodbijani sklep), s katerim je to ugodilo predlogu za izdajo začasne odredbe v zvezi z Odločbo Komisije C(2012) 5718 final z dne 6. avgusta 2012 o zavrnitvi prošnje za zaupno obravnavo, ki jo je vložila družba Pilkington Group Ltd na podlagi člena 8 Sklepa predsednika Komisije 2011/695/EU z dne 13. oktobra 2011 o funkciji in mandatu pooblaščenca za zaslišanje v nekaterih postopkih o konkurenci (zadeva COMP/39.125 – Avtomobilsko steklo) (v nadaljevanju: sporna odločba).

* Jezik postopka: angleščina.

Dejansko stanje in postopek pred sodnikom začasne odredbe

2 Dejansko stanje je bilo povzeto v točkah od 2 do 8 izpodbijanega sklepa:

- „2 [...] [K]omisija je s [sporno] odločbo zavrnila prošnjo za ohranitev nezaupne različice svoje odločbe C(2008) 6815 final z dne 12. novembra 2008 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 [ES] in člena 53 Sporazuma EGP (zadeva COMP/39.125 – Avtomobilsko steklo) (v nadaljevanju: odločba iz leta 2008), kakor je bila februarja 2010 objavljena na spletni strani Generalnega direktorata za konkurenco.
- 3 Komisija je v odločbi iz leta 2008 ugotovila kršitev člena 81 ES, ki so jo med letoma 1998 in 2003 na ozemlju Evropskega gospodarskega prostora (EGP) storile [družba Pilkington Group Ltd (v nadaljevanju: družba Pilkington)] in druge družbe v njeni skupini, več družb iz francoske skupine Saint-Gobain in japonske skupine Asahi – tej pripada zlasti družba AGC Glass Europe – ter belgijska družba Soliver, in sicer v zvezi s prodajo stekla, ki se uporablja za nova vozila in originalne rezervne dele za motorna vozila (v nadaljevanju: kartel za avtomobilsko steklo). Zato je Komisija članicam tega kartela naložila globe v skupnem znesku več kot 1,3 milijarde EUR, pri čemer je globa, naložena skupini [družbe Pilkington], znašala 370 milijonov EUR.
- 4 Komisija je po upoštevanju prošelj za zaupno obravnavo, ki so jih vložile naslovnice odločbe iz leta 2008, februarja 2010 na svoji spletni strani objavila celotno začasno nezaupno različico te odločbe. [Družba Pilkington] tej objavi ni nasprotovala.
- 5 Komisija je z dopisom z dne 28. aprila 2011 [družbo Pilkington] obvestila, da namerava zaradi preglednosti objaviti podrobnejšo nezaupno različico odločbe iz leta 2008 in zato zavrniti več prošelj za zaupno obravnavo, ki jih je prejela od [te družbe], prvič, v zvezi z imeni strank, imeni in opisi proizvodov ter drugimi informacijami, na podlagi katerih bi bilo mogoče prepoznati nekatere stranke (v nadaljevanju: informacije kategorije I), drugič, v zvezi s številom delov, ki jih je [družba Pilkington] dobavila, poslovni delež določenega proizvajalca avtomobilov ter izračuni in spremembami cen itd. (v nadaljevanju: informacije kategorije II) in, tretjič, v zvezi z informacijami, na podlagi katerih bi bilo po mnenju [družbe Pilkington] mogoče prepoznati nekatere člane njenega osebja, domnevno vpletene v izvajanje omejevalnega sporazuma (v nadaljevanju: informacije kategorije III). Komisija je [družbo Pilkington] pozvala, naj v primeru nestrinjanja zadevo predloži pooblaščenca za zaslišanje na podlagi Sklepa predsednika Evropske komisije 2011/695/EU z dne 13. oktobra 2011 o funkciji in mandatu pooblaščenca za zaslišanje v nekaterih postopkih o konkurenci (UL L 275, str. 29).
- 6 [Družba Pilkington] je ugotovila, da predlagana podrobnejša različica vsebuje številne informacije, ki februarja 2010 zaradi zaupnosti niso bile objavljene, zato je z dopisom z dne 30. junija 2011 obvestila pooblaščenca za zaslišanje, da nasprotuje objavi različice odločbe iz leta 2008, ki bi bila podrobnejša od različice, objavljene februarja 2010, pri čemer je trdila, da je treba informacije kategorij I in II zaščititi, ker pomenijo poslovne skrivnosti, medtem ko bi razkritje informacij kategorije III omogočilo prepoznanje fizičnih oseb, to je uslužbencev [družbe Pilkington], ki so bili domnevno vpletene v izvajanje omejevalnega sporazuma. [Družba Pilkington] je torej zahtevala zaupno obravnavo vseh teh informacij.
- 7 Pooblaščenec za zaslišanje je v [sporni] odločbi, podpisani „[z]a Komisijo“, sicer priznal zaupnost nekaterih podatkov, ki jih je navedla [družba Pilkington], a kljub temu zavrnil večino njenih prošelj.
- 8 [Sporna] odločba je bila [družbi Pilkington] vročena 9. avgusta 2012.“

- 3 Družba Pilkington je 19. oktobra 2012 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razglasitev ničnosti sporne odločbe, o kateri Splošno sodišče še ni odločilo. V podporo tožbi v bistvu trdi, da sporna objava pomeni po eni strani kršitev obveznosti zaupnosti, ki za Komisijo velja na podlagi člena 339 PDEU in člena 28 Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101 PDEU] in [102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205), ter po drugi strani kršitev obveznosti varstva osebnih podatkov, ki za to institucijo velja na podlagi člena 8 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), saj podrobnejša različica odločbe iz leta 2008 vsebuje poslovne tajnosti, za katere velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti, in informacije, na podlagi katerih bi bilo mogoče prepoznati njene uslužbenke.
- 4 Družba Pilkington je istega dne v sodnem tajništvu Splošnega sodišča z ločeno vlogo vložila predlog za izdajo začasne odredbe, v katerem predsedniku Splošnega sodišča predlaga, naj:
 - odloži izvršitev sporne odločbe, dokler Splošno sodišče ne odloči o tožbi v glavni stvari;
 - Komisiji odredi, naj na svoji spletni strani ne objavi različice odločbe iz leta 2008, ki bi bila, kar zadeva družbo Pilkington, podrobnejša od različice, objavljene februarja 2010, in
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.
- 5 Komisija je v stališčih glede predloga za izdajo začasne odredbe, vloženih v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 11. januarja 2013, predsedniku Splošnega sodišča predlagala, naj:
 - predlog za izdajo začasne odredbe zavrne in
 - družbi Pilkington naloži plačilo stroškov.

Izpodbijani sklep

- 6 Predsednik Splošnega sodišča, ki je v točkah od 14 do 22 izpodbijanega sklepa zavrnil več predlogov za intervencijo, je od točke 23 izpodbijanega sklepa dalje preučil predlog za izdajo začasne odredbe.
- 7 V točkah od 24 do 27 navedenega sklepa je opozoril, da sta pogoja nujnosti oziroma *fumus boni juris* kumulativna in da mora sodnik za začasne odredbe tudi tehtati interese. Navedel je, da ima ta sodnik široko diskrecijsko pravico za določitev načina, na kateri se ti različni pogoji preverjajo, in odločil, da bo najprej skupaj preučil vprašanja, povezani s tehtanjem interesov in nujnostjo.
- 8 Predsednik Splošnega sodišča je v točkah 28 in 29 navedenega sklepa ob sklicevanju na sklepa predsednika Sodišča z dne 11. maja 1989 v združenih zadevah Radio Telefis Eireann in drugi proti Komisiji (76/89 R, 77/89 R in 91/89 R, Recueil, str. 1141, točka 15) in z dne 26. junija 2003 v združenih zadevah Belgija in Forum 187 proti Komisiji (C-182/03 R in C-217/03 R, Recueil, str. I-6887, točka 142) opozoril, da tehtanje različnih obstoječih interesov za sodnika za začasne odredbe pomeni ugotovitev, ali interes stranke, ki predlaga izdajo začasne odredbe, za njeno izdajo prevlada nad interesom, ki ga pomeni takojšnja uporaba spornega akta, tako da, natančneje, preizkusi, ali bi morebitna razglasitev ničnosti tega akta s strani sodišča, ki odloča o glavni stvari, omogočila vrnitev položaja, ki bi ga povzročila takojšnja izvršitev akta, v prejšnje stanje in, obratno, ali bi odlog izvršitve tega akta lahko preprečeval njegov polni učinek v primeru, da bi bila tožba v glavni stvari zavrnjena. Predsednik Splošnega sodišča je ob sklicevanju na sklep predsednika Sodišča z dne 17. maja 1991 v zadevi CIRFS in drugi proti Komisiji (C-313/90 R, Recueil, str. I-2557, točka 24) dodal, da mora biti odločitev, ki jo sprejme sodnik za začasne odredbe, začasna v smislu, da niti ne prejudicira smeri prihodnje meritorne odločbe niti zaradi nje ta ne postane iluzorna s tem, da ji navedena odločitev odvzame polni učinek.

- 9 Predsednik Splošnega sodišča je nato v točkah 31 in 32 izpodbijanega sklepa navedel, da mora imeti družba Pilkington zaradi ohranitve polnega učinka sodbe, s katero bi bila sporna odločba razglašena za nično, možnost preprečiti, da bi Komisija nezakonito objavila sporne informacije, saj bi bila taka sodba iluzorna in bi izgubila polni učinek, če bi bil predlog za izdajo začasne odredbe zavrnen, saj bi zaradi te zavrnitve Komisija lahko takoj objavila te informacije, in to kljub dejstvu, da verjetno tudi dejanska objava spornih informacij družbi Pilkington ne bi odvzela pravnega interesa glede razglasitve ničnosti sporne odločbe. Zato je predsednik Splošnega sodišča v točki 33 izpodbijanega sklepa menil, da nad interesom Komisije za zavrnitev predloga za izdajo začasne odredbe še toliko bolj prevlada interes družbe Pilkington, saj izdaja predlaganih začasnih odredb ne bi pomenila drugega kot to, da se za omejeno obdobje ohrani *status quo*, ki obstaja od februarja 2010.
- 10 Ker se je Komisija sklicevala na interes morebitnih oškodovancev kartela za avtomobilsko steklo, ki naj bi potrebovali informacije kategorij I in II za dokazovanje utemeljenosti svojih odškodninskih tožb, je predsednik Splošnega sodišča v točkah 35 in 36 izpodbijanega sklepa menil, da ta utemeljitev ne more prevladati nad interesom družbe Pilkington v obravnavanem primeru, ker Komisija, zlasti kar zadeva nacionalna pravila o zastaranju, ni navedla, kaj naj bi navedenim oškodovancem preprečevalo pravočasno vložitev odškodninskih tožb ob doseganju prekinitve nacionalnih postopkov do razglasitve sodbe v zadevi v glavni stvari.
- 11 Predsednik Splošnega sodišča je v točki 38 tega sklepa menil, da je, ker se rezultat tehtanja interesov torej nagiba v korist družbe Pilkington, očitno nujno zaščititi interes, ki ga brani ta družba, če bi ji v primeru zavrnitve predloga za izdajo začasne odredbe lahko nastala resna in nepopravljiva škoda. Navedel je, da po trditvah družbe Pilkington položaja, ki bi nastal zaradi objave podrobnejše različice odločbe iz leta 2008, ne bi bilo več mogoče odpraviti.
- 12 Predsednik Splošnega sodišča je v točkah od 39 do 42 navedenega sklepa ugotovil, da pogoj nujnosti ni izpolnjen, kar zadeva informacije kategorije III, ker v bistvu družba Pilkington po njegovem mnenju ni dokazala, da so bile predlagane odredbe nujne za zaščito njenega interesa.
- 13 Po drugi strani je glede informacij kategorij I in II v točkah od 43 do 45 istega sklepa razsodil, da je navedeni pogoj načeloma izpolnjen. Navedel je namreč, da če bi bila objava zadevnih informacij v nasprotju s pravico do varstva poslovne skrivnosti, kot je potrjena v členu 339 PDEU in členu 8 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), bi lahko ta temeljna pravica družbe Pilkington nepovratno izgubila ves smisel. Poleg tega bi bila lahko ogrožena temeljna pravica družbe Pilkington do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 6 EKČP in člena 47 Listine, če bi Komisija lahko objavila navedene informacije, preden bi Splošno sodišče razsodilo v sporu o glavni stvari.
- 14 Predsednik Splošnega sodišča je v točki 46 in naslednjih izpodbijanega sklepa zavrnil nasprotne trditve Komisije. V zvezi s tem je v točki 47 tega sklepa navedel, da je pripomba Komisije, da družba Pilkington ni navedla kršitve temeljne pravice, brez dejanske podlage. Prav tako je v točkah od 48 do 50 navedenega sklepa menil, da utemeljitev Komisije, ki se nanaša na dejstvo, da je zadevna objava predvidljiva posledica dejanj družbe Pilkington, to je kršitvenega ravnanja te družbe, tako da te posledice ni mogoče pripisati kršitvi njenih temeljnih pravic, kot naj bi razsodilo Evropsko sodišče za človekove pravice v sodbi z dne 3. aprila 2012 v zadevi Gillberg proti Švedski (točki 67 in 72), ne more uspeti, ker se ta zadeva nanaša na zaupnost nekaterih informacij, v nasprotju z zadevo, v kateri je bila izrečena navedena sodba.
- 15 Predsednik Splošnega sodišča je poleg tega v točkah 52 in 53 izpodbijanega sklepa poudaril, da ni mogoče uporabiti predhodne sodne prakse (sklepa predsednika Splošnega sodišča z dne 7. novembra 2003 v zadevi Bank Austria Creditanstalt proti Komisiji, T-198/03 R, Recueil, str. II-4879, in z dne 22. decembra 2004 v zadevi Microsoft proti Komisiji, T-201/04 R, ZOdl., str. II-4463), v kateri je sodnik za začasne odredbe v odgovor na trditev v zvezi z nepovratnostjo objave občutljivih informacij, ki bi se lahko uporabile v odškodninskih tožbah zoper zadevno osebo, škodo, ki bi tej osebi lahko

nastala zaradi take uporabe navedenih informacij, opredelil kot izključno finančno, ki je običajno ni mogoče šteti za nepopravljivo. Dodal je, da je namreč najpozneje od začetka veljavnosti Lizbonske pogodbe 1. decembra 2009, s katero je bila Listina povzdignjena na raven primarnega prava Unije in ki določa, da ima enako pravno veljavnost kot Pogodbi (člen 6(1), prvi odstavek, PEU), neposredno nevarnost za resno in nepopravljivo kršitev temeljnih pravic, zagotovljenih s členoma 7 in 47 Listine na tem področju, treba samo po sebi opredeliti kot škodo, ki upravičuje sprejetje predlaganih ukrepov za začasno varstvo.

- 16 Predsednik Splošnega sodišča je nato v točkah od 54 do 56 izpodbijanega sklepa kot neupoštevne v obravnavanem primeru zavrnil druge sklepe, na katere se je sklicevala Komisija, in sicer sklep predsednika Sodišča z dne 15. aprila 1998 v zadevi Camar proti Komisiji in Svetu (C-43/98 P(R), Recueil, str. I-1815) in sklep predsednika Splošnega sodišča z dne 18. marca 2011 v zadevi Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband proti Komisiji (T-457/09 R), ker sta se nanašala na preproste omejitve uporabe zadevnih temeljnih pravic, ter sklep predsednika Sodišča z dne 27. septembra 2004 v zadevi Komisija proti Akzo in Akcros (C-7/04 P(R), ZOdl., str. I-8739), ker pri zadevi, v kateri je bil izdan ta sklep in ki se je nanašala na zaupnost oziroma nezaupnost dokumentov, ki jih je Komisija zasegla v okviru preiskave, ni šlo za dostop javnosti do teh dokumentov, ampak za čisto drugačno vprašanje, in sicer, ali je bila Komisija upravičena do vpogleda vanje, saj je Komisija sama zavezana varovanju poslovne skrivnosti.
- 17 Predsednik Splošnega sodišča je v točki 58 in naslednjih izpodbijanega sklepa preučil pogoj *fumus boni juris*. V navedeni točki 58 je opozoril, da je ta pogoj izpolnjen, kadar se vsaj eden izmed razlogov, ki jih v utemeljitev tožbe v glavni stvari navaja stranka, ki predlaga izdajo začasne odredbe, zdi na prvi pogled upošteven in nikakor ne neutemeljen, ter nato v točki 59 tega sklepa menil, da lahko sodnik za začasne odredbe v posebnih okoliščinah začasnega varstva domnevno zaupnih informacij – če naj upošteva postranskost in začasnost, ki ju v svojem bistvu vključuje postopek za izdajo začasne odredbe, ter neposredno nevarnost izničenja temeljnih pravic, ki jih uveljavlja stranka, ki želi pridobiti njihovo začasno varstvo – načeloma sklepa o neobstoju *fumus boni juris*, če je očitno, da zadevne informacije niso zaupne.
- 18 Predsednik Splošnega sodišča je v točki 60 izpodbijanega sklepa preučil drugi tožbeni razlog, ki ga je družba Pilkington navajala v podporo tožbi v zadevi v glavni stvari in s katerim je Komisiji očitala zlasti, da je kršila člen 339 PDEU ter člena 28(1) in 30(2) Uredbe št. 1/2003, ker se je odločila objaviti informacije, ki bi jih bilo treba šteti za poslovne skrivnosti in katerih zaupnost bi bilo torej treba zaščititi. Poleg tega je navedel, da je po mnenju družbe Pilkington Komisija napačno presodila vprašanje, ali obstajajo nujni razlogi, ki omogočajo razkritje teh informacij.
- 19 Predsednik Splošnega sodišča je v točkah od 61 do 65 tega sklepa ugotovil, da so informacije kategorij I in II kot celota poslovno občutljive, kljub temu da so starejše od petih let, ker v bistvu razkrivajo poslovne prakse družbe Pilkington v zvezi s proizvajalci avtomobilov, ki so še vedno njene stranke.
- 20 Prav tako je v točkah od 67 do 73 navedenega sklepa menil, da ne glede na veljavnost trditev Komisije v zadevi v glavni stvari ni mogoče sklepati o očitnem neobstoju *fumus boni juris*. Poudaril je namreč, da bi bila za presojo utemeljenosti tožbe v zadevi v glavni stvari potrebna temeljita preučitev informacij, za katere se zahteva zaupnost, ter tehtanje interesov družbe Pilkington in splošnega interesa za preglednost, ki ju sodnik za začasne odredbe ne more opraviti. Poleg tega je menil, da dejstvo, da je pooblaščenec za zaslišanje priznal tajnost nekaterih informacij kategorije I in kategorije II, samo po sebi kaže, da na prvi pogled spornih informacij, če se obravnavajo skupaj, že zaradi njihove narave ni mogoče opredeliti, kot da so očitno netajne ali nezaupne. Predsednik Splošnega sodišča je v zvezi s starostjo spornih informacij še menil, da se utemeljitev družbe Pilkington, v skladu s katero so te informacije v okoliščinah obravnavanega primera vseeno zaupne, ne zdi povsem neupoštevna.

- 21 Predsednik Splošnega sodišča se je iz vseh teh razlogov odločil ugoditi predlogu družbe Pilkington za izdajo začasne odredbe v delu, v katerem se je nanašal na prepoved objave informacij kategorij I in II s strani Komisije, in ga zavrniti v preostalem delu. Točki 2 in 3 izreka izpodbijanega sklepa se glasita:
- „2. Izvršitev [sporne odločbe] se odloži glede dveh kategorij informacij, kot so navedene v točki 6 Odločbe C(2012) 5718 final ter ki se nanašajo po eni strani na imena strank, imena in opise proizvodov ter druge informacije, na podlagi katerih bi bilo mogoče prepoznati nekatere stranke, in po drugi strani na število delov, ki jih je dobavila [družba Pilkington], poslovni delež določenega proizvajalca avtomobilov ter izračune in spremembe cen itd.
3. [...] [K]omisiji se odredi, naj ne objavi različice [odločbe iz leta 2008], ki bi bila glede obeh kategorij informacij, navedenih v točki 2 zgoraj, podrobnejša od različice, ki jo je na svoji spletni strani objavila februarja 2010.“

Pritožba

- 22 Komisija v podporo svoji pritožbi navaja dva pritožbena razloga, ki se nanašata na:
- napačno uporabo prava pri presoji pogoja nujnosti in,
 - podredno, napačno uporabo prava pri presoji pogoja *fumus boni juris* v povezavi s pogojem nujnosti.
- 23 Zadnji del pritožbe se nanaša na posledice, ki bi po mnenju Komisije lahko izhajale iz odločitve predsednika Splošnega sodišča v izpodbijanem sklepu. Ta institucija v bistvu trdi, da ji bo, če bodo sodniki za začasne odredbe Unije sprejeli pristop, naveden v tem sklepu, v praksi onemogočeno, da bi pravočasno objavila informacije v zvezi s kršitvami pravil s področja prava konkurence v skladu s členom 30 Uredbe št. 1/2003, ker bo odslej zadostovalo zatrjevanje podjetja, da so informacije zaupne, da bi to preprečilo njihovo objavo, dokler sodišče, ki odloča v zadevi v glavni stvari, ne odloči o zaupnosti. Po mnenju Komisije bo ta sodna praksa predsednika Splošnega sodišča negativno vplivala tudi na potek postopkov na področju kaznovanja kršitev pravil konkurence, ker bi se lahko uporabila tudi v fazi dostopa do obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah.
- 24 Družba Pilkington trdi, da je ta utemeljitev Komisije nedopustna, ker ne vsebuje nobenega pritožbenega razloga in ker bojazni Komisije nikakor niso utemeljene. Glede morebitne uporabe po analogiji s pristopom, ki ga je v zvezi z dostopom do obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah uporabil predsednik Splošnega sodišča, poudarja, da obstaja pomembna razlika med razkritjem informacije omejenemu številu družb in njenim razkritjem širši javnosti na spletu.

Prvi pritožbeni razlog: napačna uporaba prava pri presoji pogoja nujnosti

Trditve strank

- 25 Komisija trdi, da presoja predsednika Splošnega sodišča v zvezi s pogojem nujnosti v točkah od 44 do 56 izpodbijanega sklepa temelji na napačni razlagi člena 104(2) Poslovnika Splošnega sodišča, ker je predsednik Splošnega sodišča menil, da domnevna kršitev prava Unije pomeni škodo, ki upravičuje odobritev odložitve izvršitve odločbe, ne da bi bilo treba presoditi, ali navedena kršitev v obravnavanem primeru povzroči resno in nepopravljivo škodo. Škoda, ki jo mora dokazati družba Pilkington, da bi dokazala, da je pogoj nujnosti izpolnjen, pa mora biti resna in nepopravljiva, tako da ne bi mogla biti povrnjena niti z odločbo v zadevi v glavni stvari niti z ločeno odškodninsko tožbo. Predsednik Splošnega sodišča naj bi v točkah 45 in 53 izpodbijanega sklepa obstoj „škode, ki upravičuje sprejetje predlaganih ukrepov za začasno varstvo“, predpostavljal zgolj na podlagi

domnevne kršitve temeljnih pravic, ne da bi presodil, ali je družba Pilkington verodostojno predstavila dejstvo, da bi lahko glede na posebne okoliščine obravnavanega primera utrpela resno in nepopravljivo škodo, če navedeni ukrepi ne bi bili sprejeti.

- 26 Po mnenju Komisije se obveznost ugotovitve nujnosti na podlagi presoje tveganja nastanka resne in nepopravljive škode uporablja brez razlikovanja na vseh pravnih področjih, vključno s primeri, v katerih tožeča stranka predlaga začasno odredbo, s katero želi doseči odložitev izvršitve odločbe o objavi informacij, ki so po njenem zatrjevanju zaupne. Ta institucija poudarja, da dejstvo, da je seznanitev z informacijami, ki so bile doslej tajne, nepovratna, ne pomeni, da bi njihovo razkritje v okviru predloga za izdajo začasnih odredb nujno v vseh primerih privedlo do tveganja resne in nepopravljive škode. Tako naj bi namreč pravilno razsodil predsednik Splošnega sodišča v zgoraj navedenih sklepih Bank Austria Creditanstalt proti Komisiji (točke od 50 do 62) in Microsoft proti Komisiji (točke od 253 do 256).
- 27 Komisija poudarja, da imajo podjetja, na katera se nanašajo postopki s področja prava konkurence, običajno predvsem ekonomske interese za varstvo tajnosti svojih informacij. Obseg, v katerem bi bilo razkritje teh informacij nepopravljivo, naj bi bil odvisen od kombinacije okoliščin, kot je poslovna uporabnost teh informacij za podjetja, ki jih navajajo, in druga podjetja, prisotna na zadevnem trgu. Tako naj bi bilo mogoče verjetnost, da bo razkritje navedenih informacij povzročilo resno in nepopravljivo škodo, ki je ne bo mogoče povrniti s poznejšim finančnim nadomestilom, določiti samo s presojo posledic takega razkritja glede na posebne okoliščine obravnavanega primera.
- 28 Komisija poleg tega trdi, da se obveznost ugotovitve, ali je pogoj nujnosti izpolnjen, na podlagi presoje tveganja nastanka resne in nepopravljive škode glede na posebne okoliščine obravnavanega primera uporablja tudi, kadar se predlog za izdajo začasnih odredb nanaša na odločbo, s katero so domnevno kršene temeljne pravice. Navaja zlasti, da je predsednik Sodišča v zgoraj navedenem sklepu Camar proti Komisiji in Svetu (točki 46 in 47) zavrnil trditev, da je zatrjevana škoda po opredelitvi nepopravljiva, ker „se dotika področja temeljnih svoboščin“, in menil, da abstraktno navajanje posega v temeljne pravice ne zadostuje za dokaz, da bi bila škoda, ki bi lahko izhajala iz tega, nujno nepopravljiva.
- 29 Po mnenju Komisije je predsednik Splošnega sodišča v točki 54 izpodbijanega sklepa napačno zavrnil upoštevnost zgoraj navedenega sklepa Camar proti Komisiji in Svetu z obrazložitvijo, da se je tožeča stranka v zadevi, v kateri je bil izdan navedeni sklep, lahko sklicevala samo na „omejitev“ svojih temeljnih pravic, medtem ko bi bile v obravnavani zadevi družbi Pilkington „uveljavljane temeljne pravice v celoti odvzete“, če bi bil predlog za izdajo začasnih odredb zavrnen. V zgoraj navedenem sklepu Camar proti Komisiji in Svetu naj namreč ne bi bilo vzpostavljeno tako razlikovanje glede vprašanja, ali mora tožeča stranka, ki se sklicuje na kršitev svojih temeljnih pravic, dokazati verjetnost nastanka „nepopravljive“ škode.
- 30 Kar v zvezi s tem zadeva upoštevnost začetka veljavnosti Lizbonske pogodbe in posledično okrepljenega varstva pravic, določenih z Listino, to je okoliščin, navedenih v točki 53 izpodbijanega sklepa, Komisija poudarja, da predsednik Splošnega sodišča ni pojasnil, kako naj bi ti okoliščini vplivali na pogoje za začasno odredbo, določene v členu 104(2) Poslovnika Splošnega sodišča, zlasti glede na dejstvo, da sta pravica do spoštovanja zasebnega življenja, določena v členu 8 EKČP in členu 7 Listine, in pravica do učinkovitega pravnega sredstva, določena v členu 6 navedene konvencije in členu 47 Listine, zaščiteni na podlagi splošnih načel prava Unije najmanj od začetka 80. let prejšnjega stoletja. Pristop, ki ga je uporabil predsednik Splošnega sodišča, naj bi bil v nasprotju z ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero domnevna kršitev nadrejene pravne norme sama po sebi ne more zadostovati, da se dokažeta resnost in nepopravljivost morebitne škode (sklepa predsednika Sodišča z dne 25. junija 1998 v zadevi Antilles néerlandaises proti Svetu, C-159/98 P(R), Recueil, str. I-4147, točka 62, in z dne 25. julija 2000 v zadevi Nizozemska proti Parlamentu in Svetu, C-377/98 R, Recueil, str. I-6229, točka 45).

- 31 Komisija meni, da čeprav visoka intrinzična vrednost temeljnih pravic lahko pomeni, da nekaterih kršitev teh pravic ni mogoče popraviti s finančnim nadomestilom, bi člen 278 PDEU, v skladu s katerim tožbe, vložene pri Sodišču, nimajo odločilnega učinka, izgubil polni učinek, če bi sklicevanje na kršitev temeljnih pravic samodejno zadostovalo za dokaz nujnosti predloga za izdajo začasne odredbe. Predsedniku Splošnega sodišča očita, da je brez preučitve zavrnil možnost, da bi lahko finančno nadomestilo zadostovalo za povrnitev škode, povzročene ekonomskemu interesu, ki ga za družbo Pilkington pomeni zahtevano varstvo zaupnosti, čeprav naj bi ta družba v bistvu trdila, da bi lahko zaradi razkritja domnevno zaupnih informacij pristala v konkurenčno neugodnem položaju v razmerju do svojih konkurentov ali strank. Predsednik Splošnega sodišča naj torej pri svojem pristopu ne bi upošteval dejstva, da bi bila gospodarska škoda, ki bi lahko izhajala iz domnevne kršitve pravice družbe Pilkington do zaupnosti, izključno finančna.
- 32 Komisija priznava, da lahko razkritje zaupnih informacij zaradi nepovratnosti v nekaterih primerih povzroči resno in nepopravljivo škodo, a obenem trdi, da mora sodnik začasne odredbe na podlagi pogojev iz člena 104(2) Poslovnika Splošnega sodišča v povezavi z neodložilnim učinkom tožb, vloženih zoper akte Unije, določenim v členu 278 PDEU, glede na okoliščine obravnavanega primera presoditi verjetnost nastanka resne in nepopravljive škode, če ne bi bila sprejeta predlagana začasna odredba, pri čemer se ta škoda ne sme preprosto predpostavljati, ker se zatrjuje kršitev temeljnih pravic.
- 33 Družba Pilkington trdi, da noben element sodne prakse ne more podpreti pristopa Komisije. Očitno napačno naj bi bilo resno in nepopravljivo škodo, povzročeno temeljni pravici, šteti za posebno vrsto škode, katere upoštevanje se lahko zavrne.
- 34 Družba Pilkington se strinja s stališčem Komisije, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso pogoj nujnosti izpolnjen samo, če bi lahko nastala resna in nepopravljiva škoda, če predlagana začasna odredba ne bi bila izdana. Vendar ta družba tako kot predsednik Splošnega sodišča meni, da taka škoda lahko izhaja iz škode, povzročene temeljnim pravicam zaradi resne in nepopravljive kršitve teh pravic. Predsednik Splošnega sodišča naj bi v nasprotju s trditvami Komisije preučil posebno škodo, ki bi družbi Pilkington nastala zaradi objave zadevnih informacij, in ugotovil, da bi bile lahko temeljne pravice te družbe resno in nepopravljivo kršene, kar bi za to družbo torej pomenilo resno in nepopravljivo škodo.

Presoja Sodišča

- 35 Člen 104(2) Poslovnika Splošnega sodišča določa, da je treba v predlogih za izdajo začasnih odredb navesti „predmet spora, okoliščine, iz katerih izhaja nujnost, ter dejanske in pravne razloge, ki na prvi pogled izkazujejo utemeljenost predlagane začasne odredbe“. Tako lahko sodnik začasne odredbe odlog izvršitve in druge začasne odredbe izda, če je ugotovljeno, da je njihova izdaja na prvi pogled dejansko in pravno upravičena (*fumus boni juris*) in da so nujne, torej da jih je zaradi preprečitve nastanka resne in nepopravljive škode, kar zadeva interese stranke, ki jih predlaga, treba izdati in da morajo učinkovati pred odločbo o tožbi v postopku v glavni stvari. Ti pogoji so kumulativni, tako da je treba predloge za izdajo začasnih odredb zavrniti, če kateri od njih ni izpolnjen (sklep predsednika Sodišča z dne 14. oktobra 1996 v zadevi SCK in FNK proti Komisiji, C-268/96 P(R), Recueil, str. I-4971, točka 30). Sodnik začasne odredbe po potrebi tudi tehta zadevne interese (sklep predsednika Sodišča z dne 23. februarja 2001 v zadevi Avstrija proti Svetu, C-445/00 R, Recueil, str. I-1461, točka 73).
- 36 V zvezi s tem je treba poudariti, da je namen postopka za izdajo začasnih odredb zagotoviti polno učinkovitost prihodnje dokončne odločbe, da se prepreči vrzel v sodnem varstvu, ki ga zagotavlja Sodišče. Za doseg tega cilja je treba nujnost presojati glede na potrebo po začasni odločitvi, da se prepreči resna in nepopravljiva škoda za stranko, ki predlaga začasno varstvo (glej sklep predsednika Sodišča z dne 14. decembra 2001 v zadevi Komisija proti Euroalliages in drugim, C-404/01 P(R),

Recueil, str. I-10367, točki 61 in 62). Zadnjenavedena stranka mora dokazati, da ne more dočakati izida postopka v zadevi v glavni stvari, ne da bi utrpela tovrstno škodo (glej sklep predsednika Sodišča z dne 12. oktobra 2000 v zadevi Grčija proti Komisiji, C-278/00 R, Recueil, str. I-8787, točka 14).

- 37 Čeprav je res, da za dokaz obstoja resne in nepopravljive škode ni treba zahtevati, da se nastanek škode dokaže z absolutno gotovostjo, in da zadostuje, da jo je mogoče z dovolj veliko verjetnostjo predvideti, vseeno ostaja dejstvo, da mora stranka, ki predlaga začasno odredbo, dokazati dejstva, za katera se šteje, da utemeljujejo možnost take resne in nepopravljive škode (sklep predsednika Sodišča z dne 14. decembra 1999 v zadevi HFB in drugi proti Komisiji, C-335/99 P(R), Recueil, str. I-8705, točka 67).
- 38 Poudariti je treba, da v obravnavanem primeru zatrjevana škoda izhaja iz objave domnevno zaupnih informacij. Predsednik Splošnega sodišča je moral pri presoji obstoja resne in nepopravljive škode ter brez vpliva na preučitev *fumus boni juris*, ki je povezana z navedeno presojo, vendar ločena od nje, nujno izhajati iz premise, da so bile domnevno zaupne informacije dejansko zaupne, kot je družba Pilkington trdila v svoji tožbi v glavni stvari in v postopku za izdajo začasnih odredb.
- 39 V zvezi s tem je treba navesti, da je predsednik Splošnega sodišča v točkah 44 in 45 izpodbijanega sklepa obstoj resne in nepopravljive škode izpeljal iz dejstva, da bi bile temeljne pravice družbe Pilkington z objavo njenih domnevnih poslovnih skrivnosti resno in nepovratno kršene v okoliščinah, v katerih ne bi imela na voljo nobenega učinkovitega pravnega sredstva. Pri tem iz točk 52 in 53 tega sklepa izhaja, da se je predsednik Splošnega sodišča odločil, da ne bo upošteval predhodne sodne prakse istega sodišča, v skladu s katero razkritje zaupne informacije poslovne narave, s katerim se kršijo temeljne pravice stranke, ki predlaga izdajo začasnih odredb, ne pomeni nujno nastanka resne in nepopravljive škode. V podporo temu sklepanju se je med drugim skliceval na začetek veljavnosti Lizbonske pogodbe in posledično okrepljeno varstvo pravic, določenih z Listino.
- 40 Vendar iz sodne prakse Sodišča izhaja, da trditve, v skladu s katero je škoda po definiciji nepopravljiva, ker se dotika področja temeljnih pravic, ni mogoče sprejeti, saj abstraktno navajanje posega v temeljne pravice ne zadostuje za dokaz, da je škoda, ki bi lahko izhajala iz tega, nujno nepopravljiva (glej v tem smislu zgoraj navedeni sklep Camar proti Komisiji in Svetu, točki 46 in 47). Okrepljeno varstvo temeljnih pravic, ki naj bi izhajalo iz Lizbonske pogodbe, ne sproža dvoma glede te sodne prakse, saj so bile te pravice, in zlasti pravice, ki se navajajo v obravnavanem primeru, v pravu Unije zaščitene že pred začetkom veljavnosti te pogodbe.
- 41 Res je, da lahko kršitev nekaterih temeljnih pravic, kot je prepoved mučenja in nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja, določena v členu 4 Listine, zaradi same narave kršene pravice sama po sebi povzroči resno in nepopravljivo škodo. Vendar vseeno ostaja dejstvo, da mora v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah 36 in 37 tega sklepa, verjeten nastanek take škode v svojem primeru vedno predstaviti in dokazati stranka, ki predlaga sprejetje začasnih odredb.
- 42 To med drugim velja, kadar stranka predlaga izdajo začasnih odredb za preprečitev objave poslovnih podatkov, domnevno zajetih z obveznostjo varovanja poklicne skrivnosti. Kot je namreč Komisija pravilno navedla, je obseg, v katerem razkritje takih informacij povzroči resno in nepopravljivo škodo, odvisen od kombinacije okoliščin, kot sta med drugim pomen, ki ga imajo informacije za podjetje, ki jih navaja, v poslovnem smislu, in uporabnost teh informacij za druga podjetja, prisotna na trgu.
- 43 Ker je predsednik Splošnega sodišča v točki 54 izpodbijanega sklepa trdil, da bi bile družbi Pilkington zaradi kršitve temeljnih pravic, ki se obravnavajo v tej zadevi, pravice v celoti odvzete, medtem ko se je zadeva, v kateri je bil izdan zgoraj navedeni sklep Camar proti Komisiji in Svetu, nanašala na preprosto omejitev zadevnih pravic, zadostuje ugotoviti, da zaradi razlike med tema zadevama zadnjenavedeni sklep ni neupoštevten. Zaradi te razlike se namreč nikakor ne spremeni zgoraj navedena obveznost, na podlagi katere mora stranka, ki predlaga sprejetje začasnih odredb, v svojem posebnem primeru predstaviti in dokazati verjeten nastanek resne in nepopravljive škode.

- 44 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da je predsednik Splošnega sodišča napačno uporabil pravo, ko je zlasti v točkah 44 in 45 izpodbijanega sklepa menil, da domnevna kršitev temeljne pravice družbe Pilkington do varstva njenih poslovnih skrivnosti, določene v členu 339 PDEU, členu 8 EKČP in členu 7 Listine, ter pravice te družbe do učinkovitega pravnega sredstva, določene v členu 6 EKČP in členu 47 Listine, v okoliščinah obravnavanega primera sama po sebi zadostuje za dokaz nastanka resne in nepopravljive škode.
- 45 Vendar je treba opozoriti, da čeprav je iz obrazložitve odločbe Splošnega sodišča razvidna kršitev prava Unije, a se njen izrek zdi utemeljen iz drugih pravnih razlogov, taka kršitev ne more povzročiti razveljavitve te odločbe in je treba spremeniti obrazložitev (glej v tem smislu sodbi z dne 9. junija 1992 v zadevi Lestelle proti Komisiji, C-30/91 P, Recueil, str. I-3755, točka 28, in z dne 9. septembra 2008 v združenih zadevah FIAMM in drugi proti Svetu in Komisiji, C-120/06 P in C1-21/06 P, ZOdl., str. I-6513, točka 187 in navedena sodna praksa).
- 46 V zvezi s tem iz izpodbijanega sklepa in zlasti njegove točke 43 izhaja, da škoda, ki jo navaja družba Pilkington v zvezi z informacijami kategorij I in II, izhaja iz dejstva, da poznejša razglasitev ničnosti sporne odločbe zaradi kršitve člena 339 PDEU in temeljne pravice do varstva poslovne skrivnosti, ko bi bile zaupne informacije enkrat objavljene, ne bi izničila učinkov objave teh informacij. Stranke, konkurenti in dobavitelji družbe Pilkington, finančni analitiki in širša javnost bi lahko dostopali do zadevnih informacij in jih prosto uporabljali, kar bi navedeni družbi povzročilo resno in nepopravljivo škodo. Posledično bi bila ta družba prikrajšana za učinkovito sodno varstvo, če bi bile sporne informacije objavljene pred rešitvijo spora o glavni stvari.
- 47 Navesti je treba, da je tako zatrjevana škoda dovolj resna. Če namreč izhajamo iz premise, da je za informacije kategorij I in II veljala obveznost varovanja poslovne skrivnosti, bi njihova objava družbi Pilkington zagotovo povzročila veliko škodo, ker so to specifične poslovne informacije, ki se nanašajo na elemente, kot so identiteta strank, število dobavljenih kosov ter izračuni in spremembe cen.
- 48 Kar zadeva nepopravljivost te škode, je dejansko jasno, da razglasitev ničnosti sporne odločbe s strani Splošnega sodišča ne bi mogla odpraviti učinkov objave različice odločbe iz leta 2008 s spornimi informacijami, ker s tem seznanjenost oseb, ki bi bile prebrale to odločbo, z navedenimi informacijami ne bi bila izbrisana.
- 49 Vendar je po mnenju Komisije škoda, na katero se v obravnavani zadevi sklicuje družba Pilkington, izključno finančna, saj ta družba s tem, ko nasprotuje objavi zadevnih informacij, poskuša zaščititi svoje poslovne in ekonomske interese.
- 50 Finančne škode pa razen v izjemnih okoliščinah ni mogoče šteti za nepopravljivo, ker je položaj oškodovane osebe pred nastankom škode praviloma mogoče ponovno vzpostaviti s finančnim nadomestilom (glej med drugim sklep predsednika Sodišča z dne 18. oktobra 1991 v zadevi Abertal in drugi proti Komisiji, C-213/91 R, Recueil, str. I-5109, točka 24). Tako škodo bi bilo zlasti mogoče povrniti v okviru odškodninske tožbe, vložene na podlagi členov 268 PDEU in 340 PDEU (sklep predsednika Sodišča z dne 26. septembra 1988 v zadevi Cargill in drugi proti Komisiji, 229/88 R, Recueil, str. 5183, točka 18, in zgoraj navedeni sklep Komisija proti Euroalliages in drugi, točka 70).
- 51 Kot je predsednik Splošnega sodišča pravilno navedel v točki 43 izpodbijanega sklepa, se v obravnavanem primeru družba Pilkington pri dokazovanju obstoja resne in nepopravljive škode opira na učinke objave zadevnih informacij, saj bi jih tako lahko različne kategorije tretjih oseb prosto uporabljale. Škoda, ki jo navaja družba Pilkington, bi tako, če bi nastala, obsegala škodljive učinke za njene poslovne in ekonomske interese, ki bi izhajali iz take uporabe. Če bi bili ti interesi družbe Pilkington oškodovani zaradi objave zadevnih informacij, bi morale izplačilo ustreznega nadomestila vsaj teoretično zadostovati za povračilo zatrjevane škode. Tako škodo je torej dejansko mogoče opredeliti za finančno v smislu sodne prakse, navedene v prejšnji točki tega sklepa, in jo je načeloma mogoče povrniti v okviru odškodninske tožbe.

- 52 Vendar je treba navesti, da je finančno škodo mogoče med drugim šteti za nepopravljivo, če te škode, tudi če nastane, ni mogoče izraziti s številkami (sklep podpredsednika Sodišča z dne 7. marca 2013 v zadevi EDF proti Komisiji, C-551/12 P(R), točka 60 in navedena sodna praksa).
- 53 Res je, da negotovosti, povezane s povračilom finančne škode v okviru morebitne odškodninske tožbe, same po sebi ni mogoče šteti za okoliščino, ki bi lahko dokazovala, da je taka škoda nepopravljiva v smislu sodne prakse Sodišča. V fazi začasne odredbe je namreč možnost poznejše pridobitve povračila finančne škode v okviru morebitne odškodninske tožbe, ki bi lahko bila vložena po razglasitvi ničnosti izpodbijanega akta, nujno negotova. Namen postopka za izdajo začasne odredbe ni nadomestiti tako odškodninsko tožbo, da bi se odpravila ta negotovost, njegov cilj je samo zagotoviti polno učinkovitost prihodnje dokončne odločbe, ki bo sprejeta v postopku v glavni stvari, s katerim je povezan predlog za izdajo začasne odredbe, to je v obravnavani zadevi ničnostna tožba (sklep predsednika Sodišča z dne 14. decembra 2011 v zadevi Alcoa Trasformazioni proti Komisiji, C-446/10 P(R), točke od 55 do 57; glej tudi točko 36 tega sklepa).
- 54 Po drugi strani je drugače, kadar se pri presoji, ki jo opravi sodnik za začasne odredbe, jasno izkaže, da zatrjevane škode, če bo nastala, glede na njeno naravo in predvideni način njenega nastanka ne bo mogoče ustrezno opredeliti in izraziti s številkami ter da je v praksi torej ne bo mogoče povrniti z vložitvijo odškodninske tožbe. To lahko med drugim velja za objavo specifičnih poslovnih in domnevno zaupnih informacij, ki se nanašajo na elemente, kot so ti v obravnavani zadevi, zlasti identiteto strank, število dobavljenih kosov ter izračune in spremembe cen.
- 55 Ugotoviti je treba, da bi bila škoda, ki bi jo lahko zaradi objave domnevnih poslovnih skrivnosti utrpela družba Pilkington, drugačna po naravi in po obsegu, odvisno od tega, ali bi osebe, ki bi se seznanile z navedenimi informacijami, spadale v posamezne kategorije oseb, navedenih v točki 43 izpodbijanega sklepa, to so njene stranke, konkurenti, dobavitelji ali finančni analitiki ali osebe iz širše javnosti. Nemogoče bi bilo namreč ugotoviti število in status vseh oseb, ki so se dejansko seznanile z objavljenimi informacijami, in tako oceniti konkretni vpliv, ki bi ga lahko objava teh informacij imela na poslovne in ekonomske interese družbe Pilkington.
- 56 Nazadnje je treba glede trditve Komisije v tretjem delu njene pritožbe, v skladu s katero bo izpodbijani sklep negativno vplival tudi na potek upravnih postopkov na področju kaznovanja kršitev pravil konkurence, ker se po analogiji lahko uporabi tudi v fazi dostopa do obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, iz previdnosti dodati, da se zadnjenavedeni primer zelo razlikuje od objave dokončne odločbe, s katero je ugotovljen obstoj take kršitve.
- 57 Kadar ima namreč stranka v upravnem postopku dostop do različice obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, ki vsebuje poslovne skrivnosti, ji je ta dostop načeloma odobren samo zato, da se ji omogoči učinkovito sodelovanje v tem postopku, tako da informacij, ki jih vsebuje ta dokument, ne sme uporabiti za druge namene. Poleg tega škoda, ki bi lahko nastala zaradi dostopa do obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, odobrenega omejenemu številu lahko določljivih oseb, ni primerljiva, zlasti kar zadeva možnost njene ocene in nazadnje njene opredelitve s številkami, s škodo, ki bi nastala z objavo dokončne odločbe na spletni strani, kjer bi jo lahko prebral vsakdo.
- 58 Iz ugotovitev v točkah od 51 do 55 tega sklepa torej ni mogoče sklepati, da lahko to, da Komisija odobri dostop do obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, nujno privede do resne in nepopravljive škode enako kot objava dokončne odločbe, s katero je ugotovljen obstoj kršitve.
- 59 Glede na zgornje ugotovitve je predsednik Splošnega sodišča pravilno razsodil, da je pogoj nujnosti v obravnavanem primeru izpolnjen, ker je bila verjetnost nastanka resne in nepopravljive škode za družbo Pilkington pravno zadostno dokazan.
- 60 Prvi pritožbeni razlog je zato treba zavrnil.

Drugi pritožbeni razlog: napačna uporaba prava pri presoji pogoja fumus boni juris v povezavi s pogojem nujnosti

Trditve strank

- 61 Komisija v okviru drugega pritožbenega razloga, ki ga navaja podredno, trdi, da ji je predsednik Splošnega sodišča, zlasti v točki 59 izpodbijanega sklepa, naložil breme dokaza neobstoja *fumus boni juris*, ker naj bi dokazala, da zadevne informacije očitno niso zaupne.
- 62 Komisija poudarja, da mora v skladu s sodno prakso sodnik pri presoji nujnosti in po potrebi tehtanju interesov upoštevati bolj ali manj resne razloge, navedene za dokaz obstoja *fumus boni juris*. Ker je predsednik Splošnega sodišča presojo nujnosti oprl izključno na dejstvo, da bi kakršno koli razkritje zaupnih informacij privedlo do kršitve temeljnih pravic, se ne bi smel omejiti na abstraktno analizo pogoja *fumus boni juris*. Po mnenju Komisije ni bila ona tista, ki bi morala dokazati, da te informacije očitno niso zaupne, ampak bi morala zaupnost zadevnih informacij dokazati družba Pilkington, kar je bilo še toliko težje, ker so bile informacije stare več kot pet let.
- 63 Komisija predsedniku Splošnega sodišča tudi očita, da v točkah 69 in 70 izpodbijanega sklepa ni upošteval dejstva, da naloga pooblaščenca za zaslišanje ni bila dokazati, da nekatere informacije niso bile zaupne, ampak samo preučiti, ali je družba Pilkington zadostno utemeljila svoje prošnje za zaupnost. Poleg tega naj bi bile trditve Komisije izkrivljene, ker se na dejstvo, da so bile zadevne informacije stare več kot pet let in so si jih članice omejevalnega sporazuma izmenjevale, ni sklicevala zato, da bi na splošno izključila zaupnost teh informacij, ampak samo zato, da bi opozorila, da je bila naloga družbe Pilkington, da v zvezi z vsakim elementom pojasni razloge, zaradi katerih so bile informacije, ki so bile stare več kot pet let in znane drugim članicam omejevalnega sporazuma, še vedno zaupne. Dejstvo, da je pooblaščenec za zaslišanje sprejel nekatere prošnje družbe Pilkington za zaupnost, naj nikakor ne bi kazalo na nedoslednost, temveč dokazovalo, da je bil pripravljen sprejeti te prošnje, če je družba Pilkington navedla zadostne razloge za utemeljitev zaupne obravnave zadevnih informacij.
- 64 Po mnenju družbe Pilkington je predsednik Splošnega sodišča pravilno uporabil ustaljeno sodno prakso, ki zahteva konkretno presojo trditev stranke, ki predlaga izdajo začasne odredbe, da se ugotovi, ali je pogoj *fumus boni juris* izpolnjen. Trdi, da bi bila uporaba višjega dokaznega standarda od preizkusa *fumus boni juris* v nasprotju s sodno prakso na področju začasnih odredb in popolnoma tuja začasni presoji, ki jo mora opraviti sodnik za začasne odredbe. Vsekakor družba Pilkington trdi, da so stališča Komisije v zvezi s tem ne samo napačna, ampak tudi neupoštevna v obravnavanem primeru, ker naj bi družba Pilkington dejansko dokazala obstoj *fumus boni juris*, kot naj bi predsednik Splošnega sodišča priznal v točkah od 67 do 72 izpodbijanega sklepa.

Presoja Sodišča

- 65 Komisija s tem drugim pritožbenim razlogom, ki se nanaša na domnevno napačno uporabo prava pri presoji pogoja *fumus boni juris* v povezavi s pogojem nujnosti, predsedniku Splošnega sodišča v bistvu očita, da je obrnil dokazno breme v zvezi s preučitvijo pogoja *fumus boni juris*, pri čemer je tako obrnjeno dokazno breme po njenem mnenju še toliko spornejše, ker je predsednik Splošnega sodišča preširoko razložil pogoj nujnosti.
- 66 Ob upoštevanju spremembe obrazložitve, opravljene v točki 46 in naslednjih tega sklepa, je treba takoj zavrniti trditve Komisije glede vpliva pristopa predsednika Splošnega sodišča v zvezi s pogojem nujnosti na analizo *fumus boni juris*. Ker se ta pogoj zdaj šteje za izpolnjen ne samo zaradi kršitve temeljnih pravic kot take, ampak v bistvu zaradi nezmožnosti, da bi se zatrjevana škoda v obravnavanem primeru ustrezno izrazila s številkami, te trditve ne morejo uspeti.

- 67 V skladu z ustaljeno sodno prakso, navedeno v točki 58 izpodbijanega sklepa, je pogoj *fumus boni juris* izpolnjen, kadar se za vsaj enega izmed razlogov, ki jih v utemeljitev tožbe v glavni stvari navaja stranka, ki predlaga izdajo začasne odredbe, na prvi pogled zdi, da ni neutemeljen (glej v tem smislu sklepa predsednika Sodišča z dne 19. julija 1995 v zadevi Komisija proti Atlantic Container Line in drugim, C-149/95 P(R), Recueil, str. I-2165, točka 26, in z dne 8. maja 2003 v zadevi Komisija proti Artego dan in drugim, C-39/03 P-R, Recueil, str. I-4485, točka 40 in navedena sodna praksa). To med drugim velja, kot je predsednik Splošnega sodišča pravilno navedel v točki 58 izpodbijanega sklepa, kadar eden od navedenih razlogov razkriva obstoj kompleksnih pravnih vprašanj, katerih rešitev ni vnaprej jasna, in torej zasluži temeljito presojo, ki je ne opravi sodnik za začasne odredbe, ampak mora biti predmet postopka v glavni stvari, ali kadar razprava med strankami pokaže na obstoj pomembnega pravnega nesoglasja, katerega rešitev ni vnaprej jasna (glej v tem smislu zgoraj navedeni sklep Komisija proti Atlantic Container Line in drugim, točka 30).
- 68 Pri tem je treba navesti, da predsednik Splošnega sodišča s tem, ko je v točki 59 izpodbijanega sklepa razsodil, da lahko sodnik za začasne odredbe, kar zadeva spor v zvezi z začasnim varstvom domnevno zaupnih informacij – če naj upošteva postranskost in začasnost, ki ju v svojem bistvu vključuje postopek za izdajo začasne odredbe – načeloma sklepa o neobstoju *fumus boni juris* samo, če je očitno, da zadevne informacije niso zaupne, ni nameraval odstopati od načel, upoštevanih v točki 58 izpodbijanega sklepa. Prav tako je treba ugotoviti, da je predsednik Splošnega sodišča s tem, ko je v točki 67 tega sklepa navedel, da ne glede na veljavnost trditve Komisije, katerih utemeljenost bo preučilo sodišče, ki odloča o glavni stvari, spis ne omogoča sklepanja o očitnem neobstoju *fumus boni juris*, samo poudaril potrebo, da se v zadevi, ki se nanaša na morebitno objavo zaupnih informacij, v fazi preučitve predloga za izdajo začasne odredbe ne prejudicira izid zadeve v glavni stvari.
- 69 Vsekakor je predsednik Splošnega sodišča konkretno analizo *fumus boni juris* oprl na posebne preudarke, ki dejansko ustrezajo pravilom na področju dokazov in dokaznega bremena, navedenim v razmislekih, predstavljenih v točki 58 izpodbijanega sklepa in potrjenih v točki 67 tega sklepa.
- 70 Predsednik Splošnega sodišča je namreč v točki 68 izpodbijanega sklepa razsodil, da se glede na obseg informacij, zajetih s prošnjami za zaupnost, pri preizkusu, ali je Komisija z zavrnitvijo večine teh prošenj za zaupnost storila napake, postavljajo kompleksna vprašanja, katerih rešitev zahteva temeljito presojo, ki je ne more opraviti sodnik za začasne odredbe.
- 71 Poleg tega predsednik Splošnega sodišča v točki 69 izpodbijanega sklepa ni obrnil dokaznega bremena, ko je menil, da dejstvo, da je pooblaščenec za zaslišanje priznal tajnost nekaterih informacij kategorij I in II, izpodbija sklepanje zadnjenavedenega, v skladu s katerim so te informacije, ker so bile predmet izmenjave med članicami kartela za avtomobilsko steklo, postale splošno znani podatki, niti ko je ugotovil, da se ne zdi očitno, da dejstvo, da je družba Pilkington s temi informacijami seznanila druge članice tega kartela, pomeni, da so te informacije dostopne če že ne širši javnosti, pa vsaj nekaterim strokovnim okoljem. Ta sklepanja, s katerimi je predsednik Splošnega sodišča odgovoril na posebne trditve Komisije, se namreč na prvi pogled zdijo logična in načeloma ne razkrivajo nikakršne napačne uporabe prava.
- 72 Ker je predsednik Splošnega sodišča iz te iste okoliščine v navedeni točki 69 izpeljal tudi, da spornih informacij ni mogoče na splošno opredeliti, kot da so očitno netajne ali nezaupne, je treba vseeno poudariti, da mora pooblaščenec za zaslišanje preučiti vsako informacijo posebej in da njegova ugotovitev v zvezi s posamezno informacijo zato načeloma ne vpliva na presojo v zvezi z drugimi informacijami. Vendar za namene te pritožbe zadostuje ugotoviti, da ta trditev ni bila nujna za sklepanje, ki ga je uporabil predsednik Splošnega sodišča, in nikakor ne potrjuje trditve Komisije, da je zadnji napačno uporabil pravo s tem, da je odstopal od dokaznega standarda, navedenega v točki 58 izpodbijanega sklepa in potrjenega v točki 67 tega sklepa, oziroma obrnil dokazno breme.

- 73 Predsednik Splošnega sodišča tudi ni obrnil dokaznega bremena, ko je v točki 70 izpodbijanega sklepa menil, da specifične in podrobne trditve družbe Pilkington, povzete v točkah od 63 do 65 izpodbijanega sklepa, niso povsem neupoštevne za dokazovanje, da so informacije kategorij I in II ostale tajne že zaradi svoje narave, kljub temu da so bile starejše od petih let, niti ko je navedel, da „ne more biti očitno“, da izjemno pravilo, določeno v členu 4(7) Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331), ne bi moglo biti upoštevno. S temi stališči je namreč samo ugotovil, da se navedene trditve na prvi pogled ne zdijo neutemeljene, v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 67 tega sklepa.
- 74 Iz zgoraj navedenega izhaja, da predsednik Splošnega sodišča pri uporabi pogoja *fumus boni juris* ni napačno uporabil prava in da je zato treba drugi pritožbeni razlog zavrni.
- 75 Iz tega sledi, da je treba pritožbo v celoti zavrni, ker trditve, navedene v tretjem delu pritožbe, nikakor ne pomenijo pritožbenih razlogov.

Stroški

- 76 V skladu s členom 138(1) Poslovnika Sodišča, ki se na podlagi člena 184(1) navedenega poslovnika uporablja v pritožbenem postopku, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker je družba Pilkington predlagala, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov, in ker ta s predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je podpredsednik Sodišča sklenil:

- 1. Pritožba se zavrne.**
- 2. Evropski komisiji se naloži plačilo stroškov.**

Podpisi